

Сабрање свештенства и монаштва на Жабљаку

Његово Преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки г. Јоаникије служио је 28. марта 2019. године Литургију пређеосвећених дарова којом је почело братско сабрање свештенства и старешина манастира Епархије будимљанско-никшићке у храму Преображења Господњег на Жабљаку.

-За највећи празник – Васкрсење Христово – припремамо се постећи, молећи се Богу, исповиједајући своје грехове, тражећи Божју милост и човјекољубље. То је потребно свакој хришћанској души, као и свештеницима код којих се народ исповиједа. У ово вријеме огромна је одговорност на свештеницима – наравно, увијек је била, али, данас, посебно, беседио је владика Јоаникије.

-Пале су све идеологије овог свијета, пале су политике, економија је пропала, макар код нас, и штошта још. Унижене су просвета, медицина, све се, нажалост, претворило у грабеж. Гдје је мјесто Цркви у свему томе? Мјесто Цркви је, увијек, са Христом, а Христос Господ највише је имао саосјећања са народом који пати, са грешницима и праведницима. Зато наши свештеници треба да састрадавају са народом у многим његовим патњама. Наш народ је

дезоријентисан, ко ће му отворити прави пут ако не Црква Божја, рекао је Преосвећени Епископ.

-Хришћани не треба да очекују да живе у изобиљу и радости земаљској, ако тако мисле онда су далеко од Христа. У овом свијету, у коме има тешкоћа, патњи, неправде, неразумијевања и сваке пакости треба да идемо за Христом. Овај свијет, као што говори псалмопјевац, у злу лежи, макар нам тако, понекад, изгледа, али, хришћани, увијек, налазе оно што је добро у својој души, у свом срцу и у души и срцу ближњих својих. Добро, које је у овом свијету, посијао је Бог и насадио га у сваку душу и мало треба да оно засвијетли, као злато које нађемо у неком блату. Тако у сваком човјеку има добра и оно ће да засвијетли ако га дотакне вјера, ако га дотакне Божја благодат, ако му дамо прилике да засвијетли, ако не закопамо наш дар у страсти или неку другу таму, а те таме има много, беседио је Владика будимљанско-никшићки.

-Народ се данас највише ослања на Цркву, јер је народ осјетио гдје је ослонац. Ослонац је у Богу, не у људима, а сви ми, и свештеници и хришћани, поуздани смо уколико смо ослоњени на Бога. Када смо ослоњени на Бога, када се у Њега надамо, Њему служимо, онда се све патње, несреће у овом свијету лако преброде, излазимо свијетлог образа пред народ, пред Цркву своју и пред лице Божје, казао је Преосвећени Епископ г. Јоаникије.

Обављена је редовна годишња исповест свештенства Епархије будимљанско-никшићке, коју су вршили протојереј-ставрофор Радојица Божовић, свештеник у пензији, и архимандрит Арсеније, игуман манастира Косијерево.

У наставку је одржан братски састанак свештенства Епархије у Парохијском дому на Жабљаку. На почетку сабрања духовно слово је одржао Његово преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки г. Јоаникије, говорећи о значају свештеничког позива данас: -Неопходно је да се са проблемима суочавамо као прави људи, уз послушање и самопрегоран рад на Њиви Господњој, и тада ће и Црква одољети бројним искушењима, која доноси собом живот у савременом друштву.

Анализирано је стање у Епархији, с освртом на кључне догађаје који су обележили претходну годину, као и на градитељске активности на храмовима који су у изградњи или је у току њихова обнова.

После извештаја архијерејских намесника, никшићког протојереја-ставрофора Слободана Јокића, бјелопољског протојереја-ставрофора Дарка Пејића и

беранско-андријевичког протојереја-ставрофора Драгана Ристића, приступило се разматрању актуелних проблема са којима се сусреће Црква. Највише речи је било о пастирском раду свештенства и о духовном стању у којем се налази верни народ. Размотрене су, такође, могућности унапређења јеванђељске мисије, подвлачећи нарочито значај парохијских заједница. Посебна пажња је посвећена новонасталим појавама које диктирају тенденције савременог начина живљења, да се света тајна крштења безмало везује за прослављање рођендана и слично, где се види да људи не познају светотајинску природу крштења као новог рођења за живот вечни. Ту појаву прати и све чешћа пракса да се људи сахрањују „у кругу породице“, чиме се битно нарушава не само црквена димензија упокојења и молитве за покојнике већ пре свега и древни народни обичаји о испраћају преминулих. Наглашено је да свештенство мора у живој речи и непосредним контактима са верницима што више упознавати исте о традиционалном начину живота који су дубоко хришћански утемељени.

http://www.spc.rs/sr/sabranje_sveshtenstva_monashtva_na_zhabljaku